

BBC

CLASS

ZE SVĚTA SERIÁLU DOCTOR WHO

PODLE NÁMĚTU

PATRICKA NESSE

NEUVĚŘÍTE,
CO SE
STALO
POTOM

JAMES GOSS

NEUVĚŘÍTE,
CO SE
STALO
POTOM

BBC
CLASS
ZE SVĚTA SERIÁLU DOCTOR WHO
PODLE NÁMĚTU
PATRICKA NESSE

NEUVĚŘÍTE,
CO SE
STALO
POTOM

JAMES GOSS

#BSKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

What She Does Next Will Astound You © James Goss 2016

Translation © 2017 Lucie (Bregantová) Horáková

Czech edition © 2018 Nakladatelství Slovart, s. r. o.

This Book is published to accompany the television series entitled *Class* first broadcasted on BBC Three 2016. *Class* is a BBC Wales production.

Executive producers: Patrick Ness, Steven Moffat and Brian Minchin.

BBC Wardmark and Logo are trade marks of the British Broadcasting Corporation and are used under licence.

All rights reserved.

Neuvěříte, co se stalo potom

Z anglického originálu *What She Does Next Will Astound You* (BBC Digital 2016)

přeložila Lucie (Bregantová) Horáková

Redigoval Martin Pšenička, Michaela Šmejkalová

Editor Jan Pavel

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2018

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-336-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.sloart.cz

Mé kočce #KvůliInternetu

PŘEČTĚTE SI STRAŠLIVOU PRAVDU,
KTEROU BYSTE SE JINAK DOZVĚDĚLI
AŽ NA STRANĚ 114

Jdete pro mě?

Prosím, řekněte, že jo.

Protože já si vážně myslela, že dělám správnou věc. Jasně, někteří kamarádi říkali, že jsem zašla až moc daleko. Přiznávám, asi jsem kvůli tomu, co jsem udělala, ztratila pár přátel. Ale byly to jen vtípky a řeči.

Teda alespoň na začátku. Existuje taková stránka – VadiNevadi.com. Máme tam nahrávat různé věci. A jestli vám to musím vysvětlovat, tak teda oči-v-sloup.gif. Víte, jak to chodí – takový věci o sobě, který nechcete, aby někdo věděl; věci o kamarádech, co se nikdo nesmí dozvědět, nebo různé nebezpečný kousky – jet na hoverboardu po rušný silnici, hrát Pokémon Go pod vodou nebo udělat to, co já: ten starej trik, kdy položíte ruku na stůl a zabodáváte si mezi prsty nůž, nahoru, dolů, rychleji a rychleji.

A hádejte co? Dobrá zpráva je, že pořád můžu hrát na flétnu. Ukázalo se, že jsem v tom fakt dobrá. A taky

mi dobře jde podrážet kamarády. Když si mám vybrat mezi svým tajemstvím a jejich, je to jasná volba. V tašce ti pípne telefon, necháš si otevřenéj Gmail a šup ke mně, já už se o to postarám. A svět se ti bude smát.

Ale já jsem to dělala pro dobrou věc. Pokoušeli jsme se zastavit Skandis – říkali, že to je nemoc. Vlastně je to asi svým způsobem pravda. Ale teď vím, co je Skandis doopravdy. Je to horší než nemoc. A dělám všechno pro to, abych to zastavila. Protože musím. Všichni musíme. Nebo bude Země zničena.

Řeknu vám, co se stalo mně, jo? Hrála jsem tu jejich hru, ale neuvědomila jsem si, že je to trénink na něco dalšího. Když jsem v tabulce stoupala výš, nevěděla jsem, co mě čeká. Prostě jsem si myslela... já nevím, že dostanu zadarmo dovolenou nebo třeba tričko. Ne... ne že zmizím. Že mě unesou z našeho světa. Že se probudím někde jinde.

A pak jsem zjistila, co Skandis doopravdy je.

A když to teď vím, dělám všechno, abych Skandis zastavila.

Ale co chci doopravdy? Když nekřičím a tak strašně se nebojím? Když zrovna nedělám ty nejodvážnější věci ve svém životě?

Tak teď se o mě dozvíte pravdu, tu strašnou pravdu, co se neodvažuju nikomu říct: ze všeho nejvíc chci, aby někdo přišel a vzal mě domů. Chci mámu.

Tak.

Už můžu jít domů?

CO SE MŮŽEME DOZVĚDĚT Z EMOTIKONU S HLAVOU MIMOZEMŠŤANA V RÁMEČKU

Otázka: A jak přispějete k boji se Skandis VY?

Čau,

já nejsem doktor.

Tak jasně že ne. Kterej doktor taky nosí koupací kraťasy a králičí ouška?

Ale našel jsem ve svém nacpaným rozvrhu YouTube hvězdy trochu času, abych vám vyprávěl o Skandis. Rozšiřuje se. A my se musíme spojit a zastavit to.

Vím, že si asi říkáte „no jasně“, ale Skandis je skutečná. A není to nic jako Brexit nebo Donald Trump nebo Nicki Minaj. Skandis se dá zastavit.

Společně můžeme Skandis vyléčit. Tak pojdte blíž, řeknu vám, jak na to...

KDYŽ PŘIŠEL O NOHU, PROROKOVALI, ŽE UŽ SI NIKDY NEZAHRAJE FOTBAL. ON TO ALE NEVZDAL

Začalo to s ledem a ten Ramovi nevadil. Zdálo se mu, že je s tím hodně práce. Ne že by mu nějak vadilo pracovat. Navzdory tomu, co tvrdil jeho táta, Ram nebyl líný. Rád něco dělal, jen si prostě vybíral, čemu se bude věnovat.

Učit se, jak zacházet s novou nohou? To stojí za námahu.

Vysypat si na hlavu kyblík ledu? To se teprve uvidí.

To ráno byl běhat a přemýšlel o ledu. Pomáhalo mu to nemyslet na to, že mu noha nefunguje tak, jak má. Prostě nechodila, jak by měla. Je prý v ní spousta chytré technologie. Intuitivní kardany. Pohybová hmota. Rovnovážený nanosystém. Simulované chloupky. Ale i přes to všechno si zatím Ram a jeho noha navzájem úplně nedůvěřovali.

Po noze toho chceme hodně. Chceme, aby tu pro nás byla. Neustále nám pomáhá s naprosto samozřejmými věcmi, třeba abychom stáli rovně, chodili a taky mohli do schodů, které jsou takový risk, že je s podivem, že

jsme nevynalezli výtah dřív než kolo. Ramova stará noha zvládala všechno, co po ní chtěl, a neměla s tím problémy, ani o ní nevěděl. Když o ni ale přišel, tak se mu po ní začalo stýskat. Protože s tou novou o sobě neustále pochybovali. Bylo to jako mít místo nohy majordoma. Když s ní Ram udělal krok, musel se vždycky dost snažit, to aby měl jistotu, že správně došlápne, a jeho umělá noha zatlačila zpátky, jen sebou maličko šklubla, jako by si chtěla odkašlat a říct: „Odpusť, nejsem si jistá, zda jsi opravdu chtěl, abych to udělala takto.“ Stalo se to úplně pokaždé. Jeho noha se mu neustále připomínala. Ve stehně mu pořád lehounce pulzovalo. „Zrovna jsem tě dostala na chodník.“ „Zrovna jsem obešla tu psí hromádku.“ „Díky mně jsme na hřišti nezakopli o tu díru, ne, děkovat mi nemusíš.“

Ram do té doby nechápal, co znamená, když je někdo „pasivně agresivní“. Všichni to říkali – o učitelích, protivných dětech nebo brambůrkách. Ale teď Ram velice dobře věděl, že má pasivně agresivní nohu. Taky měla předsudky. Dávala jasně najevo, že je přesným nástrojem, a když musí nějakým směrem nakopnout balon, zdá se, že se tím jen bezdůvodně poškozuje. Pokaždé, když se Ram do míče pokusil kopnout, noha sebou trhla, což není zrovna to, co by mu mohlo zajistit úspěšnou fotbalovou kariéru.

Kvůli tomu to ranní běhání. Když navrhl, že začne s joggingem, tátu to nadchlo. Až moc. Byl nadšený tak, že na něj pokaždé čekal v předsíni v teplácích a celou

trasu běžel s ním. To ho naštěstí brzy přešlo a Ram běhal sám – po silnici, pak přes lávku, okolo zarostlého parku a zase zpátky – a celou dobu doufal, že se mu ten instinkt vrátí. Jenže se tak nestalo. Noha mu při každém kroku opakovala své „dobro došli“. Takže se rozptyloval přemýšlením o ledu.

Videa se začala na internetu objevovat před týdnem. Lidé si z dobročinnosti na hlavu vyklápěli kyblíky s ledem. Bylo to všechno trochu jako z roku 2014. Ale praktické záležitosti Rama přivedly na jiné myšlenky, zatímco mu noha opakovala, že je na místě a v pořádku.

Starosti mu dělal led. V mrazáku ho měli pár vaniček – dohromady tak dvacet kostek. To mu na naplnění kyblíku stačit nebude. Na to by bylo potřeba jít do obchodu a koupit celý pytel. Jenže v obchodech jich měli na skladě většinou jen pár – nestačí ani na párty, natož na dobročinné šílení. A teď to dělali VŠICHNI. Dokonce i třetáci. Kde ten led berou? Z hospod? Dělali si zásoby?

Dnes se Ram Zásobovací teorií propracovával tak odhodlaně, že by to překvapilo i jeho matikářku. Pokud by mohl udělat tři dávky ledu denně a pořídil si vaničku navíc, mohl by každý den zvládnout sto kostek. Kolik by jich bylo potřeba, aby měl kyblík plný ledové vody? Třeba by stačily tři dny.

Tři dny. Takže to vyjde na středu.

Ram na chvíli přestal propočítávat, protože kotník ho zrovna pyšně informoval, že se mu povedlo se na štěrk nevyvrknout.

Vydržel by to do středy?

Problém s kyblíkem plným ledu byl v tom, že se mu do toho nechtělo. Skoro celý fotbalový tým už to měl za sebou, jeden po druhém nahráli videa, na kterých křičí: „Dělám ledovou výzvu pro Skandis!“, a pak se políjí. A nedávno někdo ukončil video pokřikem: „A teď seš na řadě ty, Rame!“

To působilo trochu jako provokace. Tak trochu uvažoval, že to udělá, jen aby to měl z krku, ale pak April úplně klidně prohlásila: „Stejně bys to udělal jenom proto, abys mohl dát na internet video, kde nemáš tričko.“

To ho zarazilo. Zaprvé neměla pravdu. Vůbec. Ani omylem. Byla naprosto mimo. Jo, některým klukům videa zajistila SPOUSTU pozornosti, ale to ani náhodou nebyl jeho případ. Tričko by na sobě přinejmenším měl. Upnuté s utrženými rukávy.

Ale zpátky k April. Poslední dobou znělo všechno, co říkala, nějak důležitěji. Jako napsané trochu jiným typem písma. Zvláštní. Ale rozhodně nebyl proti jen proto, že byla proti i April.

Ram se zastavil u brány do parku a řekl své noze, aby na chvíli zmlkla. Proč se všechno najednou tak komplikuje?

Odpověď byla vlastně dost jednoduchá. Mimozemšťané. V jeho škole řádili mimozemšťané. A má to „následky“. I když to není zrovna správné slovo. Nejpresněji by to vyjádřil jeden dlouhý, divoký výkřik v neproniknutelně temné místnosti. Ale dobrá, řekněme, že

ve škole řádili mimozemšťané a mělo to následky. Zabíjeli mu holku. Usekli mu nohu. Zmasakrovali spoustu lidí (a nikdo o tom nemluvil). Ten divnej kluk ve třídě? Mimozemský princ. Fotbalový trenér? Tak trochu mimozemšťan. Učitelka, která ho nenávidí? Mimozemšťanka. A z poněkud komplikovaných důvodů má teď April srdce mimozemšťana.

Jediný člověk, o kterém Ram věděl, že by to dovedl jasně popsat, je Tanya. Neměl ji nijak zvlášť rád, ale chápal její pohled na věc. Tanya se na svět dívala lehce převřenými očima a pojmenovávala věci pravými jmény. Taky nikdy neodevzdala pozdě domácí úkol, takže se zdálo, že svět pořád stojí na její straně. I když jí bylo tak asi dvanáct nebo kolik.

Ram se včera díval na jedno z těch ledových videí. Za ramenem se mu objevila Tanya. Vždycky se jí to nějak povedlo, ačkoli byla menší než on. Na něco se ho zeptala. Ram se otráveně zamračil a s velmi důraznými gesty zastavil video, sundal si sluchátka a podíval se na ni.

„Co?“ zeptal se otráveně.

Pořád se dívala na led, který křičícímu fotbalistovi mrzl nad hlavou.

„Nemyslíš, že je to divný?“ řekla.

„Těžko říct. Ještě jsem to nezkusil.“ Neměl ponětí, proč to zní tak dotčeně.

„Však já nic takovýho netvrdím.“ Jen na něj bez mrkání zírala. „Ale je to zajímavý. Statisticky vzato chápu, že jeden člověk by si na hlavu kýbl ledu vyklopil. Se

dvěma si nejsem tak jistá. Zvlášť když už všichni viděli, jak to vypadá.“

„Ale je to pro Skandis,“ zamumlal Ram. „Nějaká charita, asi americká.“

„Jasně.“ Tanya chvíli přemýšlela. „Skoro všichni z fotbalovýho týmu už to mají za sebou. Ty ne. Tlačili na tebe nějak? Víš jak, jestli se třeba vyptávali, proč jsi to ještě neudělal?“

„Kromě tebe?“ zeptal se Ram. „Vlastně ne.“ Znovu si nasadil sluchátka a dokoukal zbytek videa. „*A teď seš na řadě ty, Rame!*“

Vzhlédl. Tanya byla pryč.

Po běhání šel Ram na trénink. Oblečení do školy měl v batohu. Po tréninku se osprchuje, pak půjde na vyučování a všechno bude v pohodě.

Stáhl si mikinu, nacpal ji do skříňky, nazul si kopačky a snažil se nevšimat si toho, jak je v šatně ticho.

Byl tam zbytek týmu. Ale nepovídali si. Mlčeli kvůli němu. Bylo mu to jasné. Všechno to působilo velice nenápadně. Ne že by za ním snad někdo přišel a něco mu řekl. Jen bylo z atmosféry v místnosti jasné, že už tam nepatří. Věděl, že nemá cenu se na to ptát. Nic není horší než vyptávání. Konfrontace s problémem. Ne.

Popravdě to ale nebylo nic nového. Ten odstup visel ve vzduchu, už když ještě býval hvězdou týmu. I když ho objímali a povzbuzovali ho, pořád jako by se potichoučku ptali: „Proč zrovna on?“ Všichni věděli, jak je dobrý.

Jaký je to talent. Věděli, že je jen otázkou času, než povede život snů, ve kterém nebude nouze o sportovní auta.

Ta podivná atmosféra se ještě zhoršila poté, co přišel o nohu. Nemohl o tom nikomu říct. Žádné: „Hele, usekli mi nohu a lepší náhradu neměli. Dost na prd, ale neboj, já si časem zvyknu.“ Nemohl nic říct. Nemohl si hrát na raněného hrdinu. Nemohl řvát, jak je to nefér. Spoustě lidí ho bylo líto kvůli smrti Rachel, ale taky se najednou z fotbalové hvězdy proměnil v hráče, který v týmu nemá co pohledávat.

A teď, když na sebe nezačal lít ledovou vodu, měli ideální příležitost dát průchod své frustraci. Nejenže už nebyl hvězdou týmu, nebyl ani bývalou hvězdou týmu, co má zrovna špatné období, už nebyl jedním z nich.

Držel se zpátky a počkal, až se zbytek týmu vydá k hřišti. Neil, jediný další hráč, který ještě ledovou výzvu nepřijal, si ještě zavazoval tkaničky a dával si s tím pořádně načas. Ram měl podezření, že ani on tam není zrovna rád.

Ram se vedle něj posadil na lavičku tak nenuceně, jak jen to při svých rozpacích svedl.

„Uděláš to dneska?“ zeptal se.

Neil neodpověděl.

„Máš led?“ dotíral Ram.

Neil se na něj podíval, jako by to byla ta nejmíň podstatná věc na světě.

„Myslel jsem, že je ti to jedno,“ zahlaholil a před zrcadlem si upravoval vlasy.

„Ne,“ ujišťoval ho Ram. „Není.“ To už znělo trochu jako fňukání. „Já jenom, jestli se na to chystáš... teda, není ta ledová výzva už tak trochu passé? Nemohl bys udělat něco jinýho? Něco lepšího?“

Neil se pořád díval do zrcadla.

„Napadlo tě něco?“

„Ne.“ Ram zaslechl sám sebe, jak se snaží zasmát. „Ale víš jak. Led, kyblík, to je nuda. Není to...“

Neil si popotáhl dres a ještě pečlivěji si ho upravil.

„Takže o tohle jde?“ zašeptal. „Ty se nepřidáš, protože je to nuda.“

„Jen v tom nevidím smysl.“ Ram nasadil široký falešný úsměv. „Až udělám něco já, bude to vážně pecka.“

„To jsem zvědavej,“ ucedil Neil.

„A taky si nejsem jistej, co vlastně Skandis je. To je celý.“

Neil pokrčil rameny. „Vygoogli si to,“ pronesl a odešel.

Ram vzal ze skříňky telefon. Začal psát „Skandis“, ale pak se zastavil. Zavřel skříňku a vyšel ven. Vyřeší to později.

Potom se cítil jako pitomec.

„Pustím se do té ledové výzvy,“ oznámil April. Jenom tak mezi řečí. Jenom tak do éteru.

„Tak jo,“ odpověděla. Opírala se o sloup a čmárala si v náčrtníku. Jako by tím črtáním dávala najevo svou lhostejnost. Okolo pobíhali studenti z jedné třídy do druhé.

Zdálo se, že April je to úplně jedno, okolní svět sotva vnímala. Charlie tvrdil, že je to kvůli jejímu propojení se vzdálenou planetou, kterou možná i tu a tam zahlédne, ale Ram měl pocit, že byla vždycky trochu taková. Někteří lidé prostě nejsou tak soustředění.

Objevila se Tanya. Konečně někdo, kdo se soustředí stoprocentně.

„Tak já budu dělat tu ledovou výzvu,“ zopakoval a doufal, že Tanya na to něco řekne.

Ta se zamyšleně zamračila.

„Jsi si tím jistej?“ zeptala se. Slova se zhoupla jako jednoruční činky. „Kvůli Skandis?“

„Jo,“ potvrdil Ram. „Je to nemoc. Viděl jsem video o holce, co ji má. Holohlavá a statečná.“

„Jsi si jistej?“ zopakovala Tanya. Vypadala, že o tom pochybuje.

April se na Tanyu dívala s takovou pozorností, jakou Ramovi nevěnovala nikdy.

„Něco se stalo, že jo?“ zeptala se.

„Jo.“

A tehdy Ram uslyšel sirénu sanitky.

OSM VĚCÍ, KTERÉ VÁM MÉDIA O INSTANTNÍCH POLÉVKÁCH NEŘEKLA

NÁZEV VIDEO: Polévková výzva

Fotbalové hřiště.

Neil usazený na židli.

Hlouček přátel.

Prodlužka.

Hrnek.

Rychlovarná konvice.

*„Ahoj, jmenuju se Neil a tohle je moje Polévková výzva! Jo!
Dneska dělám něco jinýho. Přesně tak. Led už je passé.
Vybral jsem si svou oblíbenou příchuť instantní polévky.
Kuřecí. Jo. Kuřata, do toho!
A teď se do ní pustím.
Tadyhle můj kamarád Paul nechal v konvici uvařit vodu.
Podávám mu hrnek. Přesně tak. Pěkně to promíchej. Hez-
ky!*